

KARAFFA GYULA

Részeg ember előtt ...

Eccer régen, mikor még a Túron nem vót vízimalom, Jézus elvetődött jártába arra a vidékre, a Beregbe. El es csodálkozott, hogy milyen szép ott minden porta, hogy milyen takaros a mező, s hogy milyen szépen állanak a szilvafák odakünn a határba. De szép es vót, hajják az az ezernyi fa telve virággal, jószagu virággal, telve méhecskékkel, kik öszveszedeggették azt s bévitték a kaptárjukba, hogy mézet csánnyanak abbul. Közbe bé es porzották a fákot, hogy a mi Teremtőúristenünk az azévi termést megaggya a gazdáknak, hogy legyen mit takarni kamarába, aszalóba s butykosba. Hej, de felvidult Jézus szíve erre a látványra, az aptya s a méhecskék munkájára! Ahogy meneget, szembe gyüött véle egy helybéli atyafi.

– De szépen vannak kendtek errefelé, atyámfia! S ezek a szilvafák es milyen csodái a Teremtőúristennek, ha erre néz valaki, hát megértheti, hogy mitül es szép a földi élet.

– Nono, csak ne olyan hevessen, atyámfija. Ha maga lássa, hogy ebbül a szép virággal gyümölcs lesz, a még hagyján. De ha majd azt es meglássa, hogy abbul a gyümölcsbül milyen fertelmes dolog lészen, akkor még a vallásábül es kiáll, erre én letészem a nagyesküt!

– No, rendben van, fogagyunk – monta Jézus, merhogy el nem bírta képzelettel, hogy ebbül a szép virággal valami fertelem legyen bármikor es.

No, fogattak, kezét attak egymásnak, széjjel es vágta valaki azt a fogadást, oszt betértek egy házho. Épp ennek az atyafinak a szomszéggyába, egy kocsmába.

No, odaszól az atyafi a kocsmárosnak:

– Hozzál csak, Jóska, a tavalyi szilva termésibül, mer ez a jóember még élettyibe nem tanálkozott véle! Mutassuk csak bé neki!

Úgy es vót, kihozta a kocsmáros az italt, kiöntötte porcijókba, oszt a mi atyafink bé es kapta a maga felessit. Csak úgy eccerre, bé a gallérja mögé. Úgy szokták. Krárogott es hozzá egy keveset, mer marta a gigáját a pályinkának az ereje. Azt es úgy szokták. No, Jézus csak nézte, búzölgette a saját adagját, cöccögött magába, mer szemre nem vót azon a lén semmi fertelmes. Jó szaga vót, benne vót a napnak illattya, a szilvavirágnak s a gyümölcsnek a szagja, s olyan tiszta vót, hogy által lehetett nézni azon, hát

csak jó lehet, gondolta. Demikor a szájáho vette a poharat, majdcsak meg nem fullatt az első nyelettül. Úgy öszverántotta a gigáját az a szilvapályinka, hogy még megszólalni se bírt egy fertályórájig. No, mikor letellett az az üdő, aztat mongya Jézus az atyafinak:

– Hát, kendtek eztet a fertelmet csánnyák abbul a szép virágbul s annak termésibül? S eztet rájadásul még meg es isszák? Nohát megnyerte kend a fogadást, merbizony ennél rosszabb dologgal még nem tanálkoztam életembe!

Azér nem szalatt el, ott üldögélt még egy kicsit a kocsmába az atyafival, s azt es meglátta, hogy ki ezt a lét nyakalja, az bizony kivetkőzik emberi mivoltábul, s beléköt az még az élő fába es. El es kerülte ótán a Jézus az ilyen embert, ha csak tutta, bármennyire es szánta szegényt, ki ilyen fertelmet iszik egész élettyibe. No, ezóta mongyák a magyarok a részegre, meg annak a haragjára, hogy:

„Részeg ember előtt Krisztus is kitért.”

*Krasznáiné Konczili Éva:
Részeg ember előtt*